

и виждатъ само чрезъ свѣтлината на Юиниытѣ. Ланитытѣ ѝ

— Не разумѣвамъ нито дума отъ описаніето ти, пресѣче го Недія небрежно. Разумѣвамъ само че не си приличате и туй ма благодарн.

— Че защо Недіе? попыта Юна.

— Недія като са причерви малко;

— Защото, отговори тя хладнокровно, вѣрвахъ е лицата ви не си приличахъ, а сѣкій са благодарн когато налучва?

— На какво си въобразявашъ че прилича Главкъ? попыта я Юна благосклонно.

— На музичната отговори Недія като си наведе очитѣ.

— Оприличаваньето е точно, помисли Юна.

— И на какво прилича? Юна? попыта Главкъ.

— Не можъ още да сѣдѣжъ, отговори слѣпото момиче; отъ малко време я познавамъ и не съмъ въ състояніе да си съставѣжъ идея която да опредѣлява исканото уподобленіе.

— Азъ да ти го кажѣжъ, извика Главкъ страстно. Юна прилича на слънцето по топлината и на волната по расхладата.

— Нѣкога слънцето пали, нѣкога волната удавя.

— Земи прочее тѣзи триантафилы, и отъ благоуханіето имъ сѣди каква е Юна.

— Увы! триантафилытѣ вѣнжъ забѣлѣжи сполучно Юна.

Въ таквызи разговоры си минувахъ времето двамата любовницы, безъ да иматъ на умъ друго освѣнъ усладата и усмихката на любовта, а Недія слѣпа като бога на любовта търпѣше мъченията му, лютата ревность и страшнытѣ ѝ слѣдствія.

Като продължавахъ тѣзи утренина морска расходка, Главкъ зе пакъ лирата и почти неволно пипаше струнытѣ ѝ и издаваше звукове толкось разнообразны и веселы, щото и Недія като са завърнжъ отъ мачителшытѣ си мысли извика отъ оцудване.

— Видишь ли, дѣте мое, рече ѝ Главкъ, че азъ можъ да изразѣжъ любовны мелодіи, и неправо повѣрвахъ че благополучіето може да се отдѣли отъ радостта. Слушай, Недіе, Юно любезно моя! слушайте и двѣтѣ.

РОЖДЕСТВОТО НА МАЙКАТА НА ЛЮБОВТА.

Каквото прекрасныиытѣ сѣнь си играе,

И какъто надъ волнытѣ свѣтло сіе

Зорница еша,